

Entre usurpadors i homes del sac

Àlex Guillamon

“Barcelona acollirà una cimera de ministres d’Exteriors de la Unió Europea i de la riba sud de la Mediterrània sobre Veinatge Sud per abordar qüestions com el terrorisme jihadista i la immigració. El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, insisteix a Brussel·les des de fa temps en la necessitat d’aquesta cita, més encara després de l’atemptat de Tunísia. Rajoy ha impulsat que la reunió se celebri a la capital catalana i ha demanat que el president de la Generalitat, Artur Mas, faci una salutació de benvinguda”. **Així començava una crònica del passat 20 de març a ‘El Mundo’ anunciant la cimera de Barcelona, que finalment ha tingut lloc aquesta setmana passada.**

A pesar de Fernández Díaz, Rajoy i Mas troben per fi un tema amb el qual somriure a la mateixa foto. I per reviuire “vells temps” en que Bàrcenas era un tresorer molt respectable i Pujol un polític Molt Honorable. **Una bombona d’oxigen inesperada:** combinant en els propers mesos unes bones dosis de sabor a recuperació econòmica, amb un retorn a l’agenda política del terrorisme i l’inseguretat, potser encara seria factible minimitzar les pèrdues electorals i aconseguir un “extra-game”, quatre anys més, encara que sigui amb coalicions incòmodes.

Jihadisme, terrorisme, islamofòbia

Després de Charlie Hebdo, de les esgarrifoses matances del Bardo i del Garissa University College, després de mesos de campanya de difusió de vídeos “snuff” d’assassinats, de destrosses de patrimoni cultural de la humanitat, el jihadisme ens torna el terrorisme als nostres menjadors, en la seva versió més despietada. Els periòdics editorialitzen: “El jihadisme amenaça Occident”, “El jihadisme, al costat de casa”. **Arreu tornen a sortir dels calaixos tota mena de legislacions restrictives de les llibertats cíviques.** I en arribar a les estacions ens tornem a trobar uniformats emmascarats, amb armelles anti-bales i amb l’índex clavat al gallet de l’arma. Diuen que això ens dóna sensació de seguretat...

Justament el mateix 20 de març SOS Racisme presentava el seu informe anual en el qual remarcava “la necessitat de fer front a la islamofòbia que s’està consolidant en les societats europees després dels atemptats a l’Estat francès i a Tunísia d’aquesta setmana i que pot derivar en la criminalització d’una part de la població i, en definitiva, una major fractura social”. Com a la crònica citada de ‘El Mundo’, **tots els missatges des del poder i des dels mitjans abunden precisament en allò que diuen que cal evitar: associar la cultura, la religió i la comunitat de matriu musulmana amb la sensació d’inseguretat.**

Però, qui ha dit que aquest terrorisme ferotge és un tret diferencial de la cultura de matriu musulmana? Aquesta és més aviat una estratègia comuna dels cossos militars de xoc, siguin més o menys “regulars”, que ens “agermana” a diferents cultures. Esquadrons de la mort, grups mercenaris, camises negres, tropes d’elit colonials, bandes de càrtels, etc., actuen a tot arreu on l’estratègia aconsella que el pànic innegociable els precedeixi. Per aconseguir-ho cal emetre el missatge molt clar de la determinació d’ultrapassar les normes humanitàries més bàsiques: empatia zero, psicopatia organitzada, testosterona desbocada..., herois del ¡Viva la muerte!

En el cas que ens ocupa ara, el missatge s’adreça principalment a disciplinar el món àrab entorn a la versió més ultrapatriarcal de l’islam, irradiada des de les tiranies del petroli del Golf Pèrsic. És una estratègia de “neteja” de la regió de les comunitats dissidents i un context de coincidència d’agendes amb l’Estat d’Israel, per combatre la influència iraniana i mantenir

l'hegemonia en la partida d'escacs global del petroli.

Un altre dels seus efectes és disciplinar “Occident”

Ens presenten al jihadisme com un enemic d'Occident. Però aquest fenomen és més aviat un sub-producte del capitalisme global, que no entén d'Orients ni Occidents, una secreció sortida de l'entorn dels negocis més lucratis del Mitjà Orient (uns més legals que altres, però tots funcionals): el petroli, les armes i les roselles. I aquestes màfies no deixen de ser una peça més de l'engranatge global. **Als paradisos fiscals i als fons d'inversió, al final, tot va a parar a la mateixa caixa. Tot fa créixer el PIB.** A les trobades de les cimeres globals no hi ha tants prejudicis. Les tiranies segregacionistes del Golf Pèrsic hi paguen sovint els sopars.

Justament el mateix 20 de març la premsa assenyalava els punts de debat principals del Forum Econòmic Mundial 2015 de Davos, que començava aquella setmana: la caiguda dels preus del petroli, la fi del “supercicle” de les matèries primeres i el jihadisme.

I aquells mateixos dies Susan George era de gira a l'Estat espanyol presentant el seu darrer llibre, “Els Usurpadors”. **La seva lectura és imprescindible per a qui vulgui tenir un mapa del món on vivim i del destí que ens volen escriure des dels oracles de l'1%.** El seu missatge central el podríem resumir amb una de les seves frases clau sobre la xarxa de tractats de “lliure comerç” amb què estan engabiant el món: “Ningú ha escollit la Classe de Davos, per més que els seus diners i el seu poder li permeti atorgar legitimitat a qui ella vulgui i a si mateixa. Sota el lideratge de la Iniciativa per al Redisseny Global, quantes guineus estaran cuidant quants galliners? I, com respondrem a aquesta eterna pregunta de qui vigilarà els vigilants?”

“Els usurpadors” és clau per entendre els interessos dels grans poders econòmics i financers del món i una part important de la seva estratègia. L'altra part complementària i imprescindible en aquest camí, que depassa el llibre de Susan George, és justament la doctrina de la por. **No hi ha res com l'home del sac perquè les gallines corrin a engabiar-se elles mateixes al corral!** A un corral sense drets i amb la capacitat de decisió segrestada.